

L'episodi de Benet Sala

Relat de la tragèdia que va viure el cardenal d'origen català que va ser víctima del rei Felip V de Borbó

07 juny, 2017 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Possiblement, algun barceloní visitant la capella del Santíssim de Sant Pau *extramuri* de Roma, es trobi al costat de la balustrada de combregar a terra una làpida que indica que allà està sepultat un cardenal bisbe de Barcelona, Benet de Sala. Diu també que tenia 70 anys i que morí a Roma el 4 de juliol de 1715. Fou una víctima del rei d'Espanya Felip V.

Benet de Sala i de Caramany ingressà intern a Montserrat als dotze anys, primer a l'escolania, després monjo i als dinou anys anà a la Universitat de Salamanca per estudiar teologia, després d'haver-se doctorat en filosofia a la de Barcelona. Doctorat a Salamanca continuà com a professor de teologia i als 30 anys (1676) el rei Carles II li donà el títol de catedràtic.

Com a catedràtic i monjo benedictí va fer estada a Salamanca fins 1681. Va tornar a Montserrat el mateix any i va ser nomenat abat el 3 d'agost; després els anys 1684-1693 va esdevenir successivament abat de Sant Pau del Camp de Barcelona, abat de Santa Maria de Gerri i abat electe de Ripoll.

El mateix rei Carles II el proposà com a bisbe de Barcelona el 8 de juliol de 1698 i el 1699 va prendre possessió de l'esmentat bisbat. En un principi tots els bisbes juraren fidelitat al nou proclamat rei de la corona hispànica el duc d'Anjou amb el nom de Felip V, però molt aviat esclatà la guerra de successió i una part dels bisbes, entre ells el de Barcelona Benet de Sala,

canviaren la fidelitat al nou pretendent arxiduc Carles.

Per això

Felip V

considerava que Benet de Sala era un “perjur” i li manifestà un odi extrem: primer el va empresonar a França i després se li concedí entrar a Avinyó, que era terra de l’Estat Pontifici, per tant era lliure però no podia sortir d’aquesta ciutat, doncs no tenia passaport. Tots els cardenals tenien passaport i per aquest motiu en ser Sala nomenat cardenal, pogué tornar a Barcelona abans del 14 de setembre de 1714. Tanmateix en marxar de nou de Barcelona

intentà negociar amb l’arxiduc, ara emperador Carles VI

però la

mala sort de la desfeta de Barcelona fou inevitable.

El cardenal Sala passà el final de la seva tragèdia exiliat de la seva estimada diòcesis romanent a Roma fins la seva mort. Per privilegis estranys però acceptats per tothom el rei tenia el dret de lliurar el *capello* cardenalici, per això Benet de Sala era cardenal però no reconegut com a tal pel rei d'Espanya que el considerava com un simple bisbe. Per això en les exèquies de Benet de Sala, a l'església dels Dotze apòstols de Roma, en un principi s'inicià el pontifical com *episcopus defunctus* però tot seguit el papa manà que es canviés el ritus per un cardenal difunt. A la catedral de Barcelona tan sols es feu un funeral de bisbe i no de cardenal ja que sempre s'hi oposà Felip V.

Hi ha qui li agradaria que a Barcelona tornessin les seves despulles i que es celebressin uns funerals com es mereixia un personatge tan eminent, enamorat de Catalunya i profundament religiós. Així ho ha estudiat un altre cardenal, monjo de Montserrat, l'extraordinari bibliotecari vaticà J. Albareda.

Mn. Martí Bonet